

Particions

Fer una partició d'un disc dur consisteix a dividir lògicament el disc en diferents zones anomenades particions.

Les particions poden ser dels següents tipus:

- Primàries: Aquelles de les quals té constància el MBR. Per qüestions tècniques, n'hi pot haver un màxim de quatre.
- Esteses: Tipus de partició primària que s'utilitza per a contenir particions lògiques. Sols una partició primària pot ser estesa.
- Lògiques: Particions dins de la partició estesa.

Com a màxim pot haver-hi 15 particions en un disc SCSI i 63 en un disc dur IDE. En els discs que acostumem a tenir en els nostres ordinadors (IDE i SATA) es poden fer fins a 4 particions primàries i si una d'aquestes és extesa, a la pràctica, n'hi podem posar tantes com necessitem dintre.

Molts ordinadors amb Microsoft Windows tenen el disc dur amb una única partició anomenada C: Aquest esquema no és gaire eficient, ja que una actualització errònia del sistema operatiu pot fer que l'usuari perdi tots els seus documents.

Nomenclatura dels discos durs a Linux

Linux utilitza la següent nomenclatura per referir-se als discos durs:

Discs durs IDE:		Nom en Linux
Unitat de disc Primària,	IDE 0 (master)	hda
Unitat de disc Secundària,	IDE 0 (esclau)	hdb
Unitat de disc Primària,	IDE 1 (master)	hdc
Unitat de disc Secundària,	IDE 1 (esclau)	hdd

Discs Durs SCSI	Nom en Linux
Disc 1	sda
Disc 2	sdb
...	

Discs Durs SATA	Nom en Linux
Disc 1	sda
Disc 2	sdb
...	

Adicionalment, per referir-se a una partició d'un disc dur, s'escriu el nom del disc i un número corresponent a la partició. Un exemple de terminologia de les particions en un disc dur IDE amb la qual ens hem d'anar familiaritzant és el següent:

```
/dev/hda: Disc dur IDE com màster en el canal IDE 1.  
  
/dev/hda1: Partició primària 1 en /dev/hda  
/dev/hda2: Partició primària 2 en /dev/hda  
/dev/hda3: Partició primària 3 en /dev/hda  
/dev/hda4: Partició primària 4 en /dev/hda
```